

[Kurt Brauer.]

i sin skriftlige fremsættelse i detaljer vist, hvori forskellene består. Han siger deri, at det vigtigste ved vort forslag naturligvis er, at det sikrer 4 ugers ferie til alle, og at ferielønnen forhøjes til 10 pct. af den samlede indtjening, og at disse 4 uger og de 10 pct. skal gælde for alle som en mindsteret, idet forslaget naturligvis ikke har til hensigt at forringe eksisterende bedre ordninger.

En af de vigtigste ting i forslaget er dets mulighed for at komme de katastrofale situationer til livs, som vi har set nogle stykker af i tidens løb, hvor et firma må standse sine betalinger, hvorpå de ansatte på grund af manglende garantiordninger mister deres egne penge, penge, som på intet tidspunkt har været firmaets penge.

SF peger på en ferielønsfond, hvortil ferielønnen løbende indbetales. På den måde fjerner man også de nuværende feriemærke- og feriekortordninger. Endvidere nævner hr. Krog Hansen i sin fremsættelse en anden bemærkelsesværdig ting ved forslaget, som administrativt vil gøre livet lettere for mange. Det er, at det omfatter alle uanset ansættelsesvilkår. På den måde, siger hr. Krog Hansen, løses problemerne i forbindelse med overgang fra én ansættelsesform til en anden. Arbejdsgiverne i de brancher og fag, som har ferie med løn, skal også efter forslaget indbetale feriepenge. Men det indbetalte beløb tilbagebetales arbejdsgiveren, hvis den ferie-med-løn-ordning, der eksisterer i det pågældende firma, er bedre for den ansatte end den, som vort forslag tilbyder.

Det er blevet fremhævet i den offentlige debat, at socialistisk folkepartis forslag griber ind i bestående overenskomster. Hr. Erling Dinesen har allerede argumenteret herimod, og jeg skal ikke fordybe mig videre heri, men blot tilføje, at folketetinget synes at have fået for vane at være meget angst for indblanding i overenskomsterne, når indblandingen kan være til gavn for lønmodtagerne, mens man sjældent er særlig tilbageholdende, når indblandingen er til skade for lønmodtagerne.

Endvidere må man måske have lov at sige, at netop på ferieområdet synes det, som om den herskende fastsættelsesmetode for ferie i Danmark for det første ser ud til at have virket som en bremseklo for

ferieforlængelser — man kan se på de andre nordiske lande — og for det andet må man vel sige, at den situation ikke kan være tilfredsstillende, hvorefter et mindretal af lønmodtagerne bruger deres styrke i forhandlingssituationer på lange og træge diskussioner med arbejdsgiverne, ja, måske oven i købet bruger aktionskrudt på ferispørgsmålet, og når så disse forholdsvis lavtlønnede grupper i samfundet har vundet sejr — somme tider dyrekøbte sejre — så ophøjes de indvundne resultater uden videre til lov gældende for alle andre samfundsgrupper. De borgerlige partiers ordførere taler naturligvis varmt for fastholdelsen af den nuværende situation, dvs. for fastholdelsen af arbejdsgivernes interesser; det var vel, hvad man kunne vente sig.

Den ferielønsfond, som SF foreslår oprettet, er vi ikke utilbøjelige til — for ikke at sige: vi vil se positivt på — at lade arbejdsmarkedets parter deltage i oprettelsen af. Fondens indestående vil meget nemt kunne løbe op i store beløb, og således som opsparingsordningen tænkes etableret, vil der til stadighed i fonden befinde sig ca. en tredjedel af de samlede midler, mens to tredjedele vil cirkulere bestandig. De midler, som vil være frie, tænker SF sig anbragt i produktionslivet dels i form af aktier, dels i form af obligationer i Kreditforeningen for Industriejendomme, men netop fordi fondens størrelse vil svinge i løbet af et år, må en del af midlerne anbringes som indskud i Nationalbanken, og ligesom det er gældende for den nuværende feriefond, går vi ind for, at de overskud, som vil opstå, bør kunne anvendes til feriefremmende formål. Administrationen, styringen af fonden, tænkes overtaget af det offentlige, eventuelt i samarbejde med ATP, dog således at fondsledelsen bør udpeges af folketetinget.

Det sidste problem, som jeg gerne vil nævne i forbindelse med SF's forslag, og som jeg synes forslaget finder en fornuftig løsning på, er problemet med ferieberettigelsen for unge, der netop har afsluttet en uddannelse eller på anden måde har været beskæftiget med arbejde, som ikke giver ferieoptjening som f. eks. værnepligtige unge. Her siger forslaget, at der er tale om en ret til 4 ugers ferie om året, altså en ret, også selv om der ikke er hensat feriepenge for den tilsvarende periode; vi har med